Українцям у діаспорі далекій присвячую.

І. ЧЕКАННЯ

Я вас чекав з далекої дороги
Аж півжиття.
Уперто дожидав.
Гриміли війни.
Над земним порогом
Тьмяніло часто сонце від заграв.
Вкраїну нашу,
Стомлену і гнану,
Сікли дощі непрошені і злі.
А ви не йшли.
Бурхливі океани
Сердилися.
На батьківській землі
Усе змішалось, мов у Вавілоні,
Високе небо хмурилось нераз.
Але ми вперто ждали Вашингтона —
Свого таки!
Так заповів Тарас.
А ви не йшли.
На цвіт, на Україну
Полин Зоря упала.
Час пробив.
Ту кару світ, як Божий гнів, зустрінув.
А ми вмирали.
Мовчки.
Як раби.
Та ви не йшли...
Хоч нам було сутужно,
Однак ми вірили:
Наступить волі мить!

Заграють дзвони
Голосно й натужно,
З небес святий Георгій прилетить.
Тоді в одній ми зійдемось родині,
І розтверзуться зболені вуста
У літургії.
Й будемо єдині
За Україну.
В нас одна мета.

ІІ. ВІДПОВІДЬ

Ми ті, що в небі, летимо до вас.
То наші душі стали журавлями.
Така безмежність пролягла між нами,
Що й не розкажеш мудрими словами,
Лиш час трубить — цей невблаганний час.

Була розлука, наче довга ніч.
Нам усміхалася у снах калина
І кликала кохана Україна,
Де синє небо й мова солов'їна,
І хміль п'янкий майбутніх наших стріч.

Душі запраглій не припнути крил.
Вона, мов тінь мелодії любові,
Щоніч, щодень, щомить напоготові
Бажає в пісні чи благальнім слові
Вернутися до батьківських могил.

І ми вертаєм! Летимо крізь даль
В одній великій журавлиній стаї.
І рідна Україна нас стрічає,
І на струні хвилююче нам грає

Мелодію Карпатських гір скрипаль.

1991 р.